

Írta: **Walter F. González elder**
a Hetvenek Elnökségének tagja

Krisztus követői

Krisztus követői a Szabadító példája szerint alakítják az életüket, hogy a világosságban járjanak.

Tavaly októberben feleségemmel együtt elkísértük Neil L. Andersen eldert és nőtestvért az argentinai Córdoba-ba, egy új templom kapavágási ünnepségére. A szertartást szokás szerint sajtótájékoztató követte. Az egyik tudósító, aki nem tagja egyházunknak, megjegyezte, hogy megfigyelte, milyen jól bánnak a férfiak a feleségükkel. Aztán váratlanul azt kérdezte: „Vajon ez valós vagy színlelt?” Biztos vagyok benne, hogy tagjaink között látott és érzett valami átlagtól eltérőt. Talán észrevette, hogy tagjaink Krisztust kívánják követni. Ennek vágya világszerte megvan az egyháztagokban. Ugyanakkor az egyházon kívül is több millió emberben megvan Krisztus követésének a vágya.

Feleségemmel együtt mély benyomást tettek ránk azok az emberek, akiket Ghánában és Nigériában láttunk. Legtöbbjük nem tagja az egyházunknak. Boldogan láttuk, hogy Krisztust kívánják követni, és ez megnyilvánult a beszélgetéseikben, a házaikon, az autóikon, a falakon és a hirdetőtábláikon. Soha nem láttunk még ennyi keresztény egyházat egymás mellett.

Utolsó napi szentekként ránk hárul annak kötelessége, hogy hívjuk a hozzájuk hasonló milliókat: jöjjenek és nézzék meg, mivel egészítheti ki egyházunk mindazt a jót, amellyel

már rendelkeznek. Bármely földrész, éghajlat vagy kultúra bármely tagja megtudhatja, hogy Joseph Smith próféta látomásban látta az Atyát és a Fiút. Megtudhatják, hogy mennyei hírnökök állították vissza a papságot, a Mormon könyve pedig egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Az Úr Énóknak adott szavaival élve „[igazlelkűség küldetett] le a menyből, és [igazság küldetett elő] a földből, hogy bizonyosságot tegyen”¹ az Atya Egyszülöttjéről.

A Szabadító megígérte: „...a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”² Krisztus követői a Szabadító példája szerint alakítják az életüket, hogy a világosságban járjanak. Két jellemvonás is segítségünkre lehet, hogy felmérjük, milyen mértékben követjük Őt. Először is, Krisztus követői szeretetteljes emberek. Másodszor pedig, Krisztus követői szövetségeket kötnek, és betartják azokat.

A córdobai tudósító valószínűleg az első jellemvonást ismerte fel egyháztagjaink között: hogy szeretetteljesek vagyunk. Azért követjük Krisztust, mert szeretjük Őt. Ha szeretetből követjük a Megváltót, akkor az Ő példáját követjük. Szeretete révén a Szabadító minden körülmény közepette engedelmeskedett az Atya akaratának. Szabadítónk akkor is engedelmes

volt, amikor az nagy fizikai és érzelmi fájdalommal járt; akkor is, amikor megkorbácsolták és gúnyolódtak rajta, és akkor is, amikor ellenségei megkínozták, barátai pedig elhagyták Őt. Az engesztelő áldozat, amely a Szabadító küldetésének kivételes része volt, a valaha is kifejezésre juttatott legnagyobb szeretet. „...békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg”³.

Nekünk is úgy kell követnünk a Fiút, ahogyan Krisztus követte Atyját: minden körülmény közepette. Ha ezt tesszük, akkor nem számít, milyen üldöztetéssel, gyötrelemmel, gyásszal, vagy testünkbe mélyedő tövissel⁴ nézünk szembe. Nem vagyunk egyedül. Krisztus segíteni fog nekünk. Gyengéd irgalmassága minden körülmények között erőssé tesz majd minket.⁵

Krisztus követése sok becses dolog hátrahagyását is jelentheti, ahogyan az a moábita Ruth esetében történt. Új megtérteként, Isten és Naomi iránti szeretete miatt mindent maga mögött hagyott azért, hogy a vallása szerint éljen.⁶

Jelentheti azt is, hogy ellenállunk a csapásoknak és a kísértésnek. Fiatalkorában Józsefet eladták rabszolgának. Elszakították mindattól, amit szeretett. Később kísértés érte, hogy legyen erkölcstelen. Ellenállt a kísértésnek és azt mondta: „...hogyan követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az Isten ellen?”⁷ Isten iránti szeretete minden csapásnál vagy kísértésnél erősebb volt.

Ma világszerte köztünk vannak napjaink Ruthjai és Józsefeik. Amikor az ecuadori Guayaquilban élő Jimmy Olvera testvér megkapta a misszionáriusi elhívását, családja nagy nehézségekkel küszködött. Elutazása napján közölték vele, hogy ha kimegy az ajtón, akkor elveszíti a családját. Megtört szívvel lépett ki azon a bizonyos ajtón. Végül

a missziója alatt édesanyja azt kérte tőle, hogy szolgáljon inkább még tovább, mert olyan sok áldás éri őket. Ma Olvera testvér cövekpátriárkaként szolgál.

A valóban szeretetteljes Krisztus megadja nekünk a követéséhez szükséges erőt. Maga az Úr mutatta meg ezt, amikor háromszor is azt kérdezte Pétertől: „Szeretsz-e engem?” Miután Péter hangosan megerősítette Iránta való szeretetét, az Úr közelgő nehézségekről beszélt neki. Ezután így intette: „Kövess engem!” A Szabadító tőlünk is megkérdezhetné azt, amit Pétertől: „Szeretsz-e engem?”, amit aztán cselekvésre szólító hívás követne: „Kövess engem!”⁸

A szeretet erős hatással van szívünkre az engedelmességre irányuló erőfeszítéseink során. A Szabadító iránt érzett szeretetünk parancsolatainak betartására készít minket. Édesanyánk, édesapánk vagy házastársunk iránt érzett szeretetünk is készíthet bennünket az evangéliumi tantételek iránti engedelmességre. Ahogy

másokkal bánunk, tükrözi, milyen mértékben követjük a Szabadítónkat és szeretjük egymást.⁹ Iránta érzett szeretetünket mutatjuk ki akkor, amikor megállunk és segítünk másoknak, amikor minden dologban „tökéletesen tisztességesek és egyenes derekúak”¹⁰ vagyunk, és amikor szövetségeket kötünk és betartjuk azokat.

Krisztus követőinek második jellemvonása a szövetségek megkötése és betartása, úgy, ahogy Ő tette. Moróni rámutatott, hogy „...Krisztus vérének [ontása]... az Atya szövetségében foglaltatik, bűneitek bocsánatára, hogy szentek legyetek és szeplőtelenek”¹¹.

Joseph Smith próféta azt tanította, hogy már e föld összerendezése előtt, a mennyben is kötöttek szövetségeket.¹² Ősi próféták és pátriárkák is kötöttek szövetségeket.

Maga a Szabadító mutatott példát ebben. Megfelelő felhatalmazás által megkeresztelkedett, hogy minden igazlelkűséget betöltsön. Keresztelkedése által a Szabadító tanúbizonyságot tett az Atyának arról, hogy

engedelmes lesz, és az Atya minden parancsolatát betartja.¹³ Akárcsak az ősi napokban, mi is papsági szertartások által követjük Krisztust, és kötünk szövetségeket.

A szövetségkötés olyan valami, amelyet azok milliói, akik nem tagjai az egyházunknak, hozzátehetnek azokhoz a jó dolgokhoz, amelyekkel már rendelkeznek. A szövetségkötés a szeretet kifejezésre juttatása. Ily módon azt mondhatjuk Neki: „Igen, követni foglak, mert szeretlek.”

A szövetségek ígéreteket is tartalmaznak, még „az örök élet”¹⁴ ígését is. Minden összefog a javunkért, ha emlékezünk a szövetségeinkre.¹⁵ Az ígéretetek teljességének elnyeréséhez azonban meg kell kötni és be kell tartani ezeket. A Szabadító iránti szeretetünk és a szövetségeinkre való emlékezés segíteni fog nekünk betartani őket. A rájuk történő emlékezés egyik módja az úrvacsoravétel.¹⁶ Másik módja az, ha gyakran elmegyünk a templomba. Emlékszem egy fiatal dél-amerikai házaspárra, akik válást fontolgattak, mert nem tudtak kijönni egymással. Egy papsági vezető azt tanácsolta nekik, hogy menjenek el a templomba, és fordítsanak különös figyelmet az ott kötött szövetségek szavaira és ígéreteire. Így tettek, és megmenekült a házasságuk. Szövetségeink ereje minden olyan kihívást felülmúl, amellyel szembenézünk vagy szembenézhetünk.

Azoknak az egyháztagnak, akik nem tevékenyek az evangéliumban, azt mondom: kérlek benneteket, gyertek vissza! Érezte az áldásait, amikor megújítjátok a szövetségeket és emlékeztek azokra az úrvacsoravétel és a templomlátogatás alkalmával! Ezzel szeretetünket juttatjuk kifejezésre, és megmutatjuk, hogy Krisztus készséges követői szeretnénk lenni. Így kiérdemeljük minden megígért áldás elnyerését.

Akik nem tagjai egyházunknak, azokat hívom, hogy gyakoroljanak hitet, tartsanak bűnbánatot, és váljanak érdemessé Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába való keresztelkedés szövetségének elnyerésére. Ezzel kimutatjátok Mennyei Atyánk iránti szereteteket és azt, hogy készen álltok Krisztus követésére.

Tanúbizonytságot teszek arról, hogy boldogabbak vagyunk, ha követjük Jézus Krisztus evangéliumának tanításait. Miközben az Ő követésén fáradozunk, elnyerjük a menny áldásait. Tudom, hogy ígéretei be fognak teljesedni, ha szövetségeket kötünk, betartjuk azokat, és Krisztus igaz követőivé válunk. Tanúbizonytságot teszem mindannyiunk iránt érzett hatalmas szeretetéről, és ezt Jézus Krisztus nevében teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 7:62.
2. János 8:12.
3. Ésaías 53:5.
4. Lásd 2 Korinthusbeliek 12:7.
5. Lásd 1 Nefi 1:20.
6. Lásd Ruth 1:16.
7. Lásd 1 Mózes 39:7–9.
8. Lásd János 21:15–19.
9. Lásd János 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moróni 10:33.
12. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 44. Lásd még Spencer W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Jan. 10, 1975): „Fogadalmakat tettünk, ünnepélyes fogadalmakat a mennyekben, mielőtt eljöttünk e halandó életbe. [...] Szövetségeket kötöttünk. Még azelőtt megkötöttük őket, hogy elfogadtuk volna a helyzetünket itt a földön.”
13. Lásd 2 Nefi 31:5–7.
14. Ábrahám 2:11. Lásd még John A. Widtsoe, "Temple Worship" (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, Oct. 12, 1920), 10: „A szövetség életre kelti az igazságot, és lehetővé teszi azon áldásokat, melyeket azok kapják jutalmul, akik megfelelően használják a tudást.”
15. Lásd Tan és a szövetségek 90:24.
16. Lásd például, 3 Nefi 18:7–11.

Írta: Kent F. Richards elder
a Hetvenektől

Az engesztelés gyógyír minden fájdalomra

A halandóságban azt a személyes kihívást kaptuk, hogy váljunk szentté „az Úr, Krisztus engesztelése által”.

Sebészként azt kellett megállapítanom, hogy a szakmában töltött időm nagy részét a fájdalommal kapcsolatos dolgokkal töltöttem. Elkerülhetetlen volt, hogy szinte naponta ne találkozzam vele, erőfeszítéseim nagy része pedig a fájdalom megfékezésére vagy csillapítására irányult.

Elgondolkodtam a fájdalom célján. Egyikünk sem kerülheti el a fájdalom megtapasztalását. Azt vettem észre, hogy az emberek nagyon különböző módon birkóznak meg vele. Néha nyan haraggal fordulnak el Istentől, mások pedig engedik, hogy szenvedésük közelebb vigye őket Istenhez.

Hozzátok hasonlóan én magam is megtapasztaltam a fájdalmat. A fájdalom a gyógyulási folyamat mércéje. Gyakran tanít bennünket türelemre. Talán ezért is használjuk a betegekre utalva a türelem latin eredetű megfelelőjét, a *paciens* szót.

Orson F. Whitney elder ezt írta: „Semmilyen általunk elszenvedett fájdalom vagy megpróbáltatás sem hiábavaló. Mindez okulásunkat szolgálja, hogy olyan jellemvonásokat fejlesszünk ki általa, mint a türelem, a hit, az állhatatosság és az alázat. [...] A bánat, szenvedés, gyötrelem és

fáradtság árán teszünk szert arra a tudásra, amiért ide jöttünk.”¹

Robert D. Hales elder hasonlóképpen fogalmazott:

„A fájdalom olyan alázathoz vezet, amely gondolkodásra készítet. Ez egy olyan tapasztalat, amiért hálás vagyok, hogy el tudtam viselni. [...]”

Megtanultam, hogy a testi fájdalom és a test gyógyulása egy komoly műtét után nagy mértékben hasonlít a lelki fájdalomhoz, és a bűnbánat folyamatában zajló lelki gyógyuláshoz.”²

Szenvedéseink zöme nem szükségyszerűen a mi hibánkból adódik. Váratlan események, ellentmondások vagy elkedvetlenítő körülmények, váratlan betegségek, vagy akár a halál is itt van körülöttünk, és átjárja halandó életünket. Ezenkívül mások cselekedetei miatt is érhetnek bennünket megpróbáltatások.³ Lehi megjegyezte Jákóbnak, hogy sok bánatot szenvedett el fivéréi durvasága miatt.⁴ A dolgokban lévő ellentét Mennyei Atyánk boldogságtervének a része. Elég sok mindennel nézünk szembe ahhoz, hogy észrevehessük Atyánk szeretetét, és hogy mennyire szükségünk van a Szabadító segítségére.

A Szabadító csendes megfigyelő. Ő